

Ο ρόλος του Οικουμενικού Πατριαρχείου ως προπύργιου της Ορθοδοξίας (π. Νεκτάριος Πέττας, Αρχιμανδρίτης)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2dUEVYP>]

Αυτό έδιδε και δίδει εις αυτούς την δυνατότητα εν σχέσει προς την διάθεσιν του άλλου, τον οποίον ήκουον και ακούουν προσευχόμενον, δια της αγάπης ην είχαν προς τους ακροατάς αυτών, να θεραπεύουν. Γεγονός είναι ότι πολλοί αμφισβητούν το θαύμα, όπως εμφανίζεται υπό της Εκκλησίας. Μήπως το θαύμα προέρχεται εκ της εσωτερικής δυνάμεως εκάστου; Όχι! Δεν έχει έτσι το πράγμα. Η εσωτερική δύναμις είναι η προαίρεσις του ακροατού. Η διάθεσις να δεχθή με ταπεινό φρόνημα. Η θεραπεία ήρχετο και θα έρχεται, επειδή είναι ζωντανός και θα παραμένει εις τους αιώνας φορέυς του Αγίου Πνεύματος. Οι Άγιοι ηγάπων από καρδίας τους ανθρώπους και τους κακώς έχοντας.

Το

Οικουμενικόν της Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχείον αποτελεί, ως γνησία Μητήρ Εκκλησία, την κατ' εξοχήν απαρχήν της ενότητος πάντων των κατά τόπους Αυτοκεφάλων και Αυτονόμων Ορθοδόξων Εκκλησιών εις την ορθήν πίστιν και εις την κανονικήν τάξιν. Λόγω δε της οικουμενικής αποστολής και της μακραιώνου διακονίας αυτού εις την ορθοτόμησιν της θείας Αληθείας, την οικουμενικήν μαρτυρίαν, την περιφρούρησιν και την διάδοσιν της Ορθοδόξου πίστεως και εισέτι ως πρωταρχικόν κύτταρον της καθόλης εν Κυρίω Ιησού Χριστώ αναφοράς πάντων των πιστευόντων εις το Άγιον όνομα Αυτού, αποτελεί το πρώτον τη τάξει εκ των τεσσάρων πρεσβυγενών Πατριαρχείων της Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Έστι δε βαρεία η αποστολή τούτου εις τον κόσμον, ουχί μόνον ως προπυργίου της Ορθοδοξίας, αλλά και δια λόγους ιστορικούς τε και θεολογικούς. Ως Πρωτόθρονον μεταξύ των Αυτοκεφάλων Ορθοδόξων Εκκλησιών, επιβάλλεται όπως διαδραματίση- ως ανέκαθεν άλλωστε έπραττεν- ειδικώς όμως εν τη τεταραγμένη ταύτη ημέρα, επιβάλλεται όπως προτάξη την πανοικουμενικήν τε και κοσμοϊστορικήν αποστολήν Αυτού εντός του κόσμου τούτου, κύπτον αγαπητικώς εις τον ταλανιζόμενον σύγχρονον άνθρωπον και δη και όλως διακονικώς, γεφυρούν χάσματα κυρίως μεταξύ Ανατολής και Δύσεως και δίδον συνέχειαν εις την συντήρησιν του Θεολογικού Διαλόγου μεταξύ της Ορθοδόξου Εκκλησίας, των Ρωμαιοκαθολικών και των ετέρων δογμάτων. Και όντως τούτο ποιεί εν τω ακεραίω και δη πολεμούμενον ενίστε και ανιέρως πιστόν εις το του Κυρίου ρήμα: «Μία ποιμήν, εις Ποιμήν», ορθοτομούν επί τω Γνώμωνι της του Χριστού Οικουμενικότητος και του ανά τη Υδρογείω μηνύματος εν τη ανύδρω ταύτη γενεά,

της Πανοικουμενικομενικότητας του Ευαγγελίου.

Και πάλιν ποιεί απολύτως δη Χριστοκεντρικώς υπό την εμπνευσμένη Σεπτοτάτην και Θείω Πνεύματι έμπλεων Οσιακήν Προσωπικότητα της Θειοτάτης Παναγιότητός τε και Οικουμενικότητας του Πατρός συμπάσης της Ορθοδοξίας Οικουμενικού Πατριάρχου ημών κ. κ. Βαρθολομαίου.

Και είναι ο Πατριάρχης, όστις εποίησεν γνωστήν ανά τα πέρατα της Οικουμένης-την σημασίαν του Φαναρίου και διεθνοποίησε την ούσαν εκ των ουκ άνευ σωτηριώδη εν Χριστώ παρουσίαν ανά τους αιώνας του Οικουμενικού της Κωνσταντινουπόλεως Πατριαρχείου. Είναι Εκείνος, όστις ανέδειξεν ως νέος Λεωνίδας Χριστιανός φυλάττων Θρησκευτικής Θερμοπύλας- τα προβλήματα της ομογενείας της Πόλεως και του Ελληνισμού σύμπαντος, την πορείαν της Ορθοδόξου Εκκλησίας εις τον σύγχρονον άνθρωπον. Είναι Εκείνος, όστις ατερμόνως αγωνίζεται εν μέσω δη εχθρικών και πολλώ πλείστων φιλίων πυρών, ίνα επανενωθή ο εσχισμένος από του 1054 Άρραφος Χιτών του Κυρίου.

Και ασφαλώς ο γράφων ταύτα, μηδαμινός τε και ελάχιστος εργάτης, μάλλον ανύπαρκτος, εν τω Κυριακώ Αμπελώνι, ιερέυς της Ιεράς των Πατρών Μητροπόλεως Χαράλαμπος Ντελής Πανουτσακόπουλος, πέραν του ότι λατρεύει την Αυτού Θειοτάτην Παναγιότητα, επιθυμώ όπως ευχαριστήσω απολύτως ταπεινώς, εκ πυρήνος τηκομένης εν Χριστώ καρδιάς Εκείνον, και την περί Αυτόν πανίερν Σύνοδον, επί τη και θεσμική αναγνωρίσει και αγιοκατατάξει τε και αναγραφή εν τω Αγιολογίω της Ορθοδόξου ημών Εκκλησίας (28-31 Αυγούστου 2016) του ιερομάρτυρος Βλασίου του εν Σκλαβαίνις, διδούς σάρκα και οστά εις την έκφρασιν της συλλογικής συνειδήσεως του Χριστεπωνύμου πληρώματος της Εκκλησίας.

Ευχαριστήριον ώδήν Σοι προσώδωμεν, Θειότατε Πάτερ ημών, φιλούντες τε και κατασπαζόμενοι άπαντες ημείς οι εν Πάτραις οικούντες την Σεπτοτάτην και Αγιωτάτην Υμετέραν δεξιάν, επικαλούμενοι συνάμα την Υμετέραν Πατριαρχικήν ευχήν.

«Συναξάριον Ιερομάρτυρος Βλασίου Ακαρνάνος».

Τη ια΄ του αυτού μηνός, μνήμη του Αγίου Ιερομάρτυρος Βλασίου του Ακαρνάνος, του εν Σκλαβαίνις της Ακαρνανίας, ασκήσαντος και αθλήσαντος εν έτει 1005, του νεοφανούς και θαυματουργού, και των συν αυτώ δύο Ιερομονάχων και τριών Μοναχών.

Βαρβάρων χερσίν, ω Βλάσιε εκτάνθης,

Και χείρες Θεού, ετίμησάν σε Πάτερ.

Οστέα γήθεν Βλασίοιο φάνθησαν άρτι ξένως.

Τα κατά τον μακάριον τούτο Ιερομάρτυρα ήσαν ημίν τέως παντάπασιν άγνωστα και αφανή, αλλά θεία νεύσει επιφανείς ούτος, εν έτει 1923ω, γεροντίσση τινί εκ

των σφόδρα ευλαβών, ης η κλήσις Ευφροσύνη, τουπίκλην Κατσαρά, ζώση εν τω χωρίω Σκλάβαινα της Ακαρνανίας, εφάνέρωσεν αυτή τα του βίου αυτού, υποδείξας πού έκειτο ο τάφος, ον ανορούξαντες, εύρον τα τίμια αυτού λείψανα, πλήρη ουρανίου ευωδίας και χάριτος.

Ταύτη τη μακαρία γυναικί Ευφροσύνη, χήρα ούση, και λατρευούση τω Θεώ νηστείαις και δεήσεσι νύκτα και ημέραν, ωράθη επαλλήλοις θεωρίαις και όψεσι, και καθ' ύπαρ και εν ονειροίς, και πλειστάκις οφθαλμοφανώς πρόσωπον προς πρόσωπον, λάμπων υπέρ τον ήλιον, η και οικείως ωμίλει και ελάλει, αποκαλύπτων αυτή τα πρακτέα, έσθ' ότε συμπορευόμενος αυτή και συμβαδίζων εν τη οδώ, ως διεξοδικώς εν ιδιαιτέρα δέλτω περί αυτών ιστορείται.

(συνεχίζεται)